

tásmin; gen. du. v. sl. *toju*, scr. *táyoh*; instr. sg. fem. v. sl. *tojo*, scr. *táyā*; nom. sg. v. sl. *azō*, scr. *ahám*; ac. sg. v. sl. *mę*, *tę*; scr. *mām*, *twām*¹.

Într-adevăr, cum ușor se poate observa din exemplele citate, corespondențele sint aici desăvârșite. Dacă avem însă în vedere că, de regulă, pronumele păstrează o fază destul de veche de dezvoltare² și că în privința declinării limbile slave sînt mai arhaice, atunci concordanțele semnalate se reduc la conservarea unor forme din protoindoeuropeană.

Pe de altă parte, acestor analogii dintre balto-slavă și indo-iraniană le putem opune afinități tot așa de însemnate în declinarea pronumelui balto-slav și germanic. Cf. instr. sg. masc. și fem. *tēm*, v. isl. *theim*, v. engl. *doēm*³; dat. și instr. pl. v. sl. *tēm*, *tēmi*, got. *thaim*, a h d. *dēm*⁴.

5. La verbe a fost relevată corespondența în terminațiile pers. I sg. a aoristului sigmatic în —⁺*om*: v. sl. *dachō*, scr. *ārāutsman*⁵. Dar aici se impun două observații:

a) Aoristul sigmatic din slava veche (*dachō*) este, de obicei, comparat cu aoristul în -s din gr. *ἐδεῖξα*, iar -ō provine, ca și gr. -a, din i.-e. **ṛ*⁶;

b) Nu e sigur că -am îl redă aici pe i.-e. —⁺*om*. A. Thumb menționează că *as* — *am* poate să provină și din indo-europeanul **esm* (gr. *ἦα*).

Prin urmare, nici acest fapt lingvistic nu poate fi invocat în favoarea asemănărilor mai mari între balto-slavă și indo-iraniană⁷.

ÎNCHEIERE

1. Din analiza principalelor fenomene fonetice și morfologice considerate drept cele mai caracteristice pentru a dovedi teza cu privire la înrudirea mai apropiată dintre balto-slavă și indo-iraniană, s-a văzut că numai puține sînt comune exclusiv acestor grupuri indo-europene. Situația nu se schimbă nici dacă am examina și celelalte fapte lingvistice. Pe baza lor nu poate fi clădită ipoteza raporturilor mai strînse dintre balto-slavă și indo-iraniană, decît între balto-slavă și germanică. După părerea acad. V. Gheorghiev, concepția susținută de adversarii unității mai pronunțate între idiomurile balto-slave și germanice este o consecință a rezolvării greșite a problemei înrudirii dintre slavă și baltică⁸.

¹ Cf. și H. HIRT, *op. cit.*, p. 56. H. ARNTZ, *op. cit.*, p. 17.

² Vezi, de exemplu, monografia lui V. S. VOROBIOV-DESEATOVSKI, *Развитие личных местоимений в индоарийских языках*, Moscova-Leningrad, 1956.

³ Cf. și A. MEILLET — A. VAILLANT, *Le slave commun*, p. 435. *Общеславянский язык*, p. 350.

⁴ A. MEILLET — A. VAILLANT, *Le slave commun*, p. 436; *Общеславянский язык*, p. 350.

⁵ Vezi H. HIRT, *op. cit.*, p. 56. H. ARNTZ, *op. cit.*, p. 23.

⁶ Cf. A. MEILLET — A. VAILLANT, *Le slave commun*, p. 248. *Общеславянский язык*, p. 199.

⁷ În legătură cu netemeinicia altor «argumente» invocate de adepții tezei după care între balto-slavă și indo-iraniană raporturile lingvistice ar fi mai strînse, vezi E. GHEORGHIEV, *op. cit.*, p. 17—19. V. GHEORGHIEV, *Исследования...*, p. 230—235.

⁸ În legătură cu vechile raporturi lingvistice balto-slave, vezi articolele noastre: *De la indo-europeană la balto-slavă. Inovații morfologice*, «Analele Științifice ale Universității «Al. I. Cuza» din Iași» (Serie nouă), Secțiunea III (Științe Sociale), t. V (1959), p. 115—123. *Problema comunității lingvistice balto-slave*, «Romanoslavica», IV, 1960, p. 87—106.